

en „nedtur“. Den onde cirkel er dermed sluttet for narkomanerne, idet jo mere „stof“ politiet tager fra dem, jo flere ulovligheder bliver de nødt til at lave for at skaffe penge til deres stofmisbrug.

Hvad har man så hidtil gjort for at hjælpe narkomanerne. Man har oprettet en del såkaldte „narkocentre“, hvor narkomanerne kan komme på nedtrapning på frivillig basis, men uden den helt store succes indtil dato. — Nedtrapningerne foregår på den måde, at man prøver at motivere narkomanerne til at holde op med at bruge de „hårde stoffer“, og i stedet får de udleveret metadon fra centret, hvorefter man efter et stykke tids forløb nedtrapper metadontilskuddet, og til sidst skulle narkomanerne være stoffrie. Da det som sagt er på frivillig basis, at narkomanerne deltager i nedtrapningerne, er frafaldet stort, og som politimand har jeg ofte været ude for at træffe en narkoman, der netop var ude for at købe lidt „stof“ i byen for at supplere nedtrapningen, og dermed er hele nedtrapningsteorien jo gået fløjten. Andre narkomaner holder hurtigt op, når det begynder at gøre ondt, men en del bliver dog ved til det sidste og bliver stoffri et stykke tid, hvorefter mange begynder igen. Faktum er i al fald, at de påviselige resultater er meget, meget små.

Nævnte nedtrapninger er imidlertid ret eftertragtet, idet mange narkomaner kommer igen og igen, men altså uden det helt store resultat.

Årsagen er der vel ingen der kan påpege med sikkerhed, men at personalet på narkocentrene har gjort et stort arbejde efter bedste overbevisning er helt indiskutabelt.

Der findes ingen offentlig registrering af narkomanerne, idet selv narkocentrene hidtil har nægtet at deltage i en offentlig registrering af de patienter, der kommer til nedtrapning. Når man samtidig ved, at en plads for en narkoman på nedtrapning koster ca. 100.000 kroner pr. år, og disse penge skal skatteborgerne betale gennem bistandsloven, uden at det offentlige og dermed skatteborgerne har mulighed for at kontrollere, hvordan det er gået med patienterne, ja, så er der flere og flere, der stiller spørgsmålet, om det kan være rimeligt. Skatteborgerne har altså bare at betale og håbe det bedste. Nævnte er vel også en af årsagerne til, at kommunerne

har været lidt tilbageholdende med de helt store projekter inden for narko-området, idet man jo ingen konkret viden har til rådighed på dette felt.

Derfor er det vigtigt at få lavet en offentlig registrering af alle narkomaner, så man kan følge deres sygdoms forløb. Så man får konkrete oplysninger om den sociale baggrund, om det er specielle grupper, der er udsat, hvor mange nedtrapninger/tilbagefald og anden behandling? Altså viden og tørre tal, der kan påvise, at der virkelig er et kæmpebehov for mere hjælp til disse syge mennesker, og i hvilken retning hjælpen skal gå. Narkocentrene bør sortere under det offentlige som enhver anden specialafdeling på et sygehus for eksempel. Er det galt med øjnene, går man til en øjenlæge, har man noget galt med hjertet, går man til en hjertespecialist, og har man narkotikaproblemer, skulle man selvfølgelig kunne gå til en narkotikaspecialist, hvor man skulle fremvise sit sygesikringsbevis og derefter blive behandlet.

Hvis en narkoman har stærk „nedtur“, var det vel rimeligt, om lægen straks kunne give en sprøjte eller andet lindrende for derefter at stille diagnosen, hvor han kan se, om ambulans behandling eller indlæggelse på specielle centre for nedtrapninger ville være nødvendig.

Hvordan disse centre skal fungere i øvrigt, er der vel ingen, der har en færdig løsning på, men så længe man ikke har en offentlig registrering af narkomanerne med alle relevante oplysninger, kan det vel heller ikke forventes, at de offentlige myndigheder skal kunne lave fornuftige langtidspanlægninger eller fortsat bevilge de økonomiske midler, der er nødvendige på området.

Derfor er det tvingende nødvendigt at få denne registrering gennemført for ad den vej at få sat betydeligt mere ind på bekæmpelsen af narkotikamisbruget for at hjælpe patienterne og deres pårørende, men også for det øvrige samfunds skyld, idet man på den måde kan undgå en mængde følgekriminalitet, idet narkomanerne nu havde et sted at gå hen, hvor de kunne få hjælp og behandling til enhver tid, i stedet for at være nødt til at lave en kriminel handling for at skaffe „stof“ under en „nedtur“.